

„A fiú apja erre felkiáltott: »Hiszek! Segíts hitetlenségemen!«” (Mk 9,24)[1]

Jézus tanítványaival együtt úton van Jeruzsálembe. Már elkezdte felkészíteni őket a meghatározó eseményre, hogy a vallási vezetők vissza fogják utasítani őt, a rómaiak halálra ítélik, aztán keresztre feszítik, és ezt követi majd a feltámadás. Kemény beszéd ez, és nehezen érthető Péter és a többi követője számára, de Márk evangéliuma végigvezet bennünket a folyamaton, ahogy fokozatosan fölfedezték Jézus küldetését: Ő a törékenység és a szenvedés által végérvényesen üdvözíti az emberiséget. Élete folyamán Jézus nagyon sok emberrel találkozik, és mindenkinek segítségére siet a bajában. Most egy apa segélykiáltására figyel fel, aki azt kéri, hogy gyógyítsa meg súlyosan beteg, valószínűleg epilepsziás gyermekét. Ahhoz, hogy a csoda megtörténjen, Jézus is kér valamit ettől az apától: a hitet.

„A fiú apja erre felkiáltott: »Hiszek! Segíts hitetlenségemen!«”

A Jézus körül összegyűlt tömeg előtt az az apa fennhangon látszólag ellentmondásos választ ad. Minden bizonnyal hozzánk hasonlóan ő is gyakran megtapasztalja a hitünk törékenységét, hogy képtelenek vagyunk teljesen bizalommal lenni Isten szeretete iránt, hogy ő minden gyermeke számára boldogságot készített. Isten viszont teljes bizalommal van az emberhez, és semmit nem tesz a hozzájárulásunk, a szabadon kimondott igenünk nélkül. Kéri a mi akár kicsinyke részünket is, hogy ismerjük fel a hangját a lelkiismeretünkben, bízzunk benne és mi is kezdjünk el szeretni.

„A fiú apja erre felkiáltott: »Hiszek! Segíts hitetlenségemen!«”

A bennünket körülvevő mentalitás gyakran azt sugallja, hogy az agresszivitás különböző formáival érhetjük el a sikert, hogy ez a célravezető fegyver. Az evangélium viszont paradox módon azt javasolja, hogy a gyengeségünket, a korlátainkat, a törékenységünket elismerve lépünk kapcsolatba Istennel, és részesüljünk vele a legnagyobb győzelemben, az egyetemes testvériség megvalósulásában. Jézus egész életével a szolgálat logikájára tanított, arra, hogy az utolsó helyet válasszuk. Ez a legjobb hozzáállás, hogy a látszólagos vereséget ne önző és kérészéletű diadallá, hanem tartós és közösen átélt győzelemmé alakítsuk.

„A fiú apja erre felkiáltott: »Hiszek! Segíts hitetlenségemen!«”

A hit olyan ajándék, amelyet kitartóan kérhetünk, és kérnünk is kell, hogy Istennel együttműködve utat nyithassunk a reménynek sokak számára. Chiara Lubich így ír: „Hinni ugyanis azt jelenti: hisszük, hogy Isten törődik velünk, és szeret minket. Azt jelenti: tudjuk, hogy Istennek mindenre gondja van: minden imánkra, szavunkra, mozdulatunkra, minden szomorú, örömteli vagy közömbös eseményre, minden betegségre, valóban mindenre [...]. Isten a Szeretet, és ennek logikus következménye, hogy teljes bizalmunkat Őbelé helyezzük. Így meghitt kapcsolatunk alakulhat ki vele: gyakran beszélünk hozzá, elé tárjuk ügyeinket, elhatározásainkat, terveinket. Mindannyian ráhagyatkozhatunk szeretetére, és biztosak lehetünk abban, hogy megért, megerősít és segít bennünket. [...] »Uram – kérhetjük Tőle –, add, hogy megmaradjak szeretetedben! Kérlek, hogy egyetlen pillanatig se éljek anélkül, hogy ne érezném, ne venném észre, ne hinném vagy tapasztalnam azt, hogy szeretsz engem, hogy szeretsz minket!« Aztán pedig szeretnünk kell. A szeretet által hitünk erős lesz, gyémántkeménységű. Nemcsak hinni fogunk Isten szeretetében, hanem valóságosan érzékelni is fogjuk lelkünkben, és »csodákat« fogunk látni magunk körül.” [2]

Letizia Magri

[1] Ebben a hónapban Istennek ezt az igéjét ajánljuk, amelyet egy német ökumenikus csoport választott ki, hogy az egész év folyamán éljük.

[2] C. Lubich, *Az élet igéje* 2004. október, Új Város 2004/10.

forrás: fokolare.hu